
Regeling uitkeringen aan verzekerden van ziekenfondsen voor specialistische hulp

---

VWS

«Ziekenfondswet»

13 februari 1995/nr. VMP/O,
943297

De Minister van Volksgezondheid,
Welzijn en Sport,
Gelet op artikel 11 van de
Ziekenfondswet;
Gezien de adviezen van de
Ziekenfondsraad (adviezen van 28
april 1994, JA/12221/94 en van 18
oktober 1994, JA/34273/94);

Besluit:

Artikel 1

In deze regeling wordt verstaan
onder:

a. specialist: een arts die is
ingeschreven in het
specialistenregister van de
Koninklijke Maatschappij tot
Bevordering der Geneeskunst;
b. medisch-specialistische hulp:
genees-, heel- en verloskundige
hulp te verlenen door een
specialist, zoals naar aard, inhoud
en omvang en vorm als
verstrekking is geregeld bij of
krachtens het Verstrekkingenbesluit
ziekenfondsverzekering.

Artikel 2

1. De verzekerden van alle
ziekenfondsen hebben, in plaats
van aanspraak op
medisch-specialistische hulp als
zelfstandige verstrekking en/of als
onderdeel van een andere
verstrekking, jegens hun
ziekenfonds aanspraak op een
uitkering in geld wegens gemaakte
kosten voor deze hulp, mits deze
hulp is verleend overeenkomstig
het bepaalde bij of krachtens het
Verstrekkingenbesluit
ziekenfondsverzekering.
2. De aanspraak op een uitkering in
geld bestaat niet indien de hulp is
verleend door een specialist die
terzake met het ziekenfonds een
overeenkomst heeft gesloten, of
door een specialist die werkzaam is
in een instelling die met het

ziekenfonds een overeenkomst
heeft gesloten, die mede de
medisch-specialistische hulp in
volle omvang omvat.

3. De aanspraak op een uitkering
vervalt indien de verzekerde,
desverlangd, weigert de medisch
adviseur van het ziekenfonds te
machtigen bij de betrokken
specialist of instelling de
noodzakelijke inlichtingen over de
verleende hulp in te winnen.

Artikel 3

De hoogte van de uitkering is gelijk
aan het ingevolge de Wet tarieven
gezondheidszorg terzake
goedgekeurde of vastgestelde
tarief.

Artikel 4

De uitkering wordt binnen twaalf
maanden aangevraagd bij het
ziekenfonds waarbij de verzekerde
is ingeschreven. De verzekerde legt
daarbij de originele bewijsstukken
over, waaruit de naam van de
specialist, het tijdstip, de aard, de
inhoud en de omvang van de
verleende hulp alsmede de kosten
daarvan blijken. Hij vermeldt daarbij
zijn geboortedatum en
inschrijf-nummer alsmede het bank-
of postrekeningnummer waarop de
uitkering kan worden overgemaakt.

Artikel 5

De Regeling vergoeding
specialistische hulp door
ziekenfondsen aan hun
verzekerden (artikel 11
Ziekenfondswet) wordt ingetrokken.

Artikel 6

Deze regeling treedt in werking met
ingang van 1 april 1995.

Artikel 7

Deze regeling wordt aangehaald
als: Regeling uitkeringen aan
verzekerden van ziekenfondsen
voor specialistische hulp.

Deze regeling zal met de toelichting
in de Staatscourant worden

geplaatst.

*De Minister voornoemd,
E. Borst-Eilers.*

Toelichting

Bij de goedkeuring op 12 juli 1993
van de modelovereenkomst voor
medisch specialisten is de
Ziekenfondsraad verzocht na te
gaan of er voldoende individuele
overeenkomsten op basis van het
nieuwe model (1993) tot stand
zouden komen. De
Ziekenfondsraad heeft naar
aanleiding daarvan medio
december 1993 een enquête
ingesteld bij de ziekenfondsen. De
uitkomst van deze enquête was dat
de ziekenfondsen in de
onmogelijkheid verkeerden op voor
hen aanvaardbare voorwaarden
een genoegzaam aantal
overeenkomsten te sluiten.
De Raad adviseerde naar
aanleiding van de enquête een
restitutiebesluit te treffen. Het
advies van de Raad is op dat
moment vanwege de
ontwikkelingen in het kader van de
Commissie Biesheuvel niet
gevolgd. Besloten werd partijen nog
een termijn te gunnen, te weten tot
1 augustus 1994. De Raad is in dit
kader verzocht per 1 augustus
opnieuw te adviseren over de
noodzaak van het al dan niet
treffen van een restitutiebesluit. De
Ziekenfondsraad heeft daartoe
opnieuw geënquêteerd. De uitslag
van de enquête gaf geen
aanleiding het uitgebrachte advies
te herzien. Op basis van deze
reactie van de Raad is besloten tot
onderhavige restitutieregeling.
Zonder overeenkomsten is - gelet
op het wettelijk
overeenkomstenstelsel -, ingevolge
de Ziekenfondswet/
Algemene Wet Bijzondere Ziekte-
kosten feitelijk geen hulp
beschikbaar. Met onderhavig
restitutiebesluit krijgen verzekerden
een aanspraak op vergoeding van
de door hen aangezochte hulp.
In tegenstelling tot het

restitutiebesluit zoals dat geldt sedert de wijziging van 13 juli 1990 richt de regeling zich niet slechts tot een beperkt aantal specialisten, werkzaam binnen een bepaalde regio, maar voorziet de regeling in vergoeding van hulp verleend in Nederland door alle categorieën van medisch-specialisten, voor zover het hulp betreft ingevolge de Ziekenfondswet. Immers, een groot deel van de psychiaters is inmiddels overeenkomsten aangegaan en gelet op het aantal revalidatie-artsen dat voor eigen rekening werkt, is er geen reden het besluit uit te breiden met deze categorie van medisch specialisten. Ten aanzien van deze groep specialisten kan niet gesteld worden dat de aanspraken van verzekerden in gevaar dreigen te komen door het onvoldoende contracteren van deze specialisten. Het restitutiebesluit geldt slechts voor die hulp die zonder onderliggende medewerkersovereenkomst is verleend. Deze medewerkersovereenkomst dient gebaseerd te zijn op ofwel een modelovereenkomst voor medisch-specialisten danwel een goedgekeurde uitkomst van overleg. De experimenten blijven daarmee gevrijwaard van de consequenties van het restitutiebesluit. Immers, één van de voorwaarden van het subsidiebesluit van de Raad stelt dat er bij aanvang van het experiment contracten gesloten moeten zijn. De Ziekenfondsraad is op dit punt zeer alert en heeft betrokkenen hierover nadrukkelijk geïnformeerd. Ten aanzien van de lokale initiatieven geldt eveneens de voorwaarde dat men tot medewerkersovereenkomsten gekomen dient te zijn, wil men niet met het restitutiebesluit geconfronteerd worden. Het restitutiebesluit kan daarmee als stimulans fungeren voor partijen om het alsnog eens te worden. Met het treffen van onderhavig restitutiebesluit doet artikel 17f van de Wet tarieven gezondheidszorg (Wtg) zich gelden. Deze bepaling voorziet in de instelling door betrokken representatieve organisaties van een commissie die

voor de hulp zonder onderliggende overeenkomst, het in rekening te brengen tarief vaststelt. De gedachte bij deze bepaling was dat de sociale ziektekostenverzekering uitgaat van individuele overeenkomsten waarin ondermeer afspraken over kwaliteit en doelmatigheid van de hulp worden vastgelegd in relatie tot het in rekening te brengen tarief. In de situatie waarin een restitutiebesluit is getroffen, zijn er geen of onvoldoende overeenkomsten die deze waarborgen bieden, terwijl anderzijds wel de mogelijkheid bestaat het door het COTG goedgekeurde of vastgestelde maximumtarief aan de verzekerde in rekening te brengen. Dit nu werd een ongewenste gang van zaken geacht. Na veel discussie is tot de geschetste procedure besloten. Ingevolge artikel 17f Wtg kan het in deze situatie in rekening te brengen restitutietarief niet hoger zijn dan door het COTG vastgestelde maximumtarief. De regeling als zodanig beoogt als stimulans voor partijen te fungeren om alsnog een contract met elkaar aan te gaan. Of de regeling daadwerkelijk als stimulans zal werken, zal in hoge mate afhangen of de commissie van de mogelijkheid gebruik maakt het restitutietarief op een lager niveau vast te stellen dan het vigerende maximumtarief. Ter toelichting op artikel 3 merk ik het volgende op. Ten aanzien van de hoogte van de uitkering aan de verzekerde wordt aangesloten bij het tarief dat de verzekerde door de specialist voor de desbetreffende hulp in rekening is gebracht. Indien een restitutiebesluit van kracht is, geldt voor het in rekening te brengen tarief voor hulp zonder onderliggende medewerkersovereenkomst de bijzondere procedure onder Titel 4b van de Wet tarieven gezondheidszorg. Deze procedure houdt in dat een commissie, in te stellen door representatieve partijen, een uitspraak doet over de hoogte van het tarief dat voor deze hulp in rekening kan worden gebracht. De hoogte van de uitkering aan de verzekerde is gelijk aan het tarief dat door deze commissie wordt vastgesteld.

Tot het tijdstip waarop de Minister het besluit van voormelde commissie bekend maakt in de Staatscourant, is de uitkering aan de verzekerde gelijk aan het tarief dat voor de desbetreffende prestatie door het Cotg is goedgekeurd of vastgesteld.

*De Minister van Volksgezondheid,
Welzijn en Sport,
E. Borst-Eilers.*